

var der begyndt at komme Fart i Sagen, saa at vi ved Aaret 1800 stod med 10 Fysici og 60 Distriktslæger. De 10 Fysici var Medicinere, de 60 Distriktslæger var Kirurger, idet Lægeuddannelsen paa den Tid var ordnet saaledes, at nogle Læger kun befattede sig med Medicin og andre kun med Kirurgi. Men efter at denne Forskel i Uddannelsen var blevet ændret i 1839, vedblev man dog at beholde baade Fysici og Distriktslæger. Fysici var fritagne for den kommunale Praksis, de var Distriktslægernes overordnede og fik navnlig den Opgave at føre Overopsyn med Sundhedsplejen, at befatte sig med Epidemibekæmpelse og endelig at tage sig af Jorde-modervæsenet m. m., medens Distriktslægernes Virksomhed navnlig kom til at bestaa i at være Læger for det offentlige Patienter. De skulde foretage den offentlige Vaccination og tage sig af den stedlige Epidemibekæmpelse og for øvrigt have alle retsmedicinske Forretninger, dog med Undtagelse af de retslige Obduktioner, som indtil nu foretages af Fysici i Forbindelse med Distriktslægerne. Efterhaanden som Tiden er gaaet, er det imidlertid blevet saadan, at der ingenlunde er Mangel paa Læger ude omkring i Landet. Befolkningen kan overalt blive betjent af Læger, og man kunde maaske snarere sige, at der nu er for mange af dem end for faa. Efter at Udviklingen har taget denne Retning, er der, som vi allerede under den forrige Sags Behandling har hørt, ingen Grund til at bibeholde Distriktslægerne til at besørge Fattigpraksisen, og Embedslægernes Opgave i Fremtiden maa derfor nødvendigvis blive af en anden Art, end den er i Øjeblikket. Naar vi i Fremtiden vil opretholde Embedslægevesenet, maa Embedslægernes vigtigste Opgave — som det ogsaa fremgaar af det Lovforslag, vi i dette Øjeblik har til Behandling — i væsentlig Grad være af hygiejnisk Art, saa at de fører Tilsyn med Sundhedsplejen og i det hele med alt, hvad der vedrører Sundhedsvesenet.

Under Behandlingen af denne Sag i Medicinalkommissionen var der et stort Flertal, som holdt fast paa det Princip, at vore Embedslæger skulde vedblive at praktisere som private Læger. Man vilde fra det store Flertals Side ikke indlade sig paa at have Embedslæger, hvis Virksomhed kun bestod i at være Embedsmænd, idet man frygtede for, og med nogen Grund, at disse Embedslæger, naar de slet ikke befattede sig med Lægepraksis, overordentlig let vilde blive til det, man med eet

Ord kan kalde for Kontormænd, og det, frygtede man for, vilde være til Skade for den Gerning, de i Virkeligheden skulde udføre ude i Befolkningen. Folks Tillid til Embedslægerne er ubetinget større, naar de har disse Mænd eller Kvinder, som det ogsaa kan blive i Fremtiden, gaaende imellem sig, saa de kender deres Færd og kender deres Dygtighed som Læger, end naar de har en Embedslæge, som maaske i 20 Aar har siddet paa et Kontor og ikke har befattet sig med Lægegerning i den Tid. Jeg vil derfor benytte Lejligheden til at sige den højtærede Justitsminister Tak, fordi han har fastholdt det samme Princip i det Lovforslag, som han har lagt paa Tingets Bord. Jeg ved godt, at der fra en anden Side har været kæmpet og kæmpet ihærdigt for at komme bort fra denne Bestemmelse, men jeg priser Justitsministeren for, at han har holdt sig til Hovedtrækkene i det Forslag, som Medicinalkommissionen i sin Tid udarbejdede.

Ifølge Lovforslaget skal Landet inddeles i Lægekredse, der saa vidt muligt skal svare til en eller flere Retskredse. Kredsenes Antal skal fastsættes ved kongelig Anordning, men deres Tal kan ikke blive større end 80. Af Medicinalkommissionen var der foreslaaet 78, men det Tal har Justitsministeren ment at maatte forhøje til 80, og jeg skal ikke indvende noget derimod. Det hører til Sjældenhederne, at et Lovforslag gaar ud paa at indskrænke Embedsmændenes Tal i den Grad, som Tilfældet er med det foreliggende Lovforslag. Naar vi for Øjeblikket har 11 eller 10 Fysici og 99 Distriktslæger, er det ingenlunde nogen ringe Reduktion af Embedslægernes Antal, som efter dette Lovforslag vil finde Sted.

Disse Embedslæger, som i Fremtiden skal ansættes, skal foruden deres almindelige Lægeeksamen underkaste sig en særlig Prøve for Embedslæger. Medicinalkommissionens samtlige Medlemmer satte stærkt Pris paa at faa denne Bestemmelse ind i Lovforslaget, idet den Maade, hvorpaa Uddannelsen af Nutidens Læger finder Sted, absolut ikke kan medføre, at de unge studerende under deres Læsning til Embedseksamen i tilstrækkelig Grad kan kaste sig over den Del af Lægevidenskaben, som navnlig Embedslægerne skulde befatte sig med: Hygiejnen. Men efter at en saadan ung Læge har praktiseret en kort Tid, er det naturligt, at han søger ved Hjælp af et Kursus at indhente det, som han under sit Studium til Em-